

Nr 115.

Av herrar **Johansson** i Norrfors och **Andersson** i Hedensbyn, om utredning rörande ombyggnad av vissa enskilda utfartsvägar i övre Norrland m. m.

Inom Västerbottens län finnes ett antal enskilda utfartsvägar, enkronasvägar och s. k. revirvägar, vilka icke kunna övertagas till allmänt underhåll — ett förhållande, som även torde råda inom andra län.

Vägar av nämnda typ kunna uppgå till mer än en mil och utgöra utfartsvägar för hela byar. För de små bidrag, som utgått, ha de ej kunnat byggas till den standard, som erfordras för att få dem övertagna till allmänt underhåll. Dessa vägar utgöra, som nämnts, utfartsleder för byar på upp till 10 gårdar och flera. De motorplogas ej, varför de inte kunna trafikeras med motorfordon vintertid.

Under de gångna åren ha de, så länge de höllo, trafikerats med motorfordon för att förse det allmänna med ved, kol och virke, som hämtats från bolagsskogar, kronoparker och även i mindre utsträckning från enskilda skogar. Sålunda i avsevärd utsträckning produkter, som väginträsenterna ej disponera över. Dessa transporter ha emellertid haft till följd, att de flesta vägar blivit så sönderkörda, att de icke kunna trafikeras med bilar sommartid.

Dessa vägar gå fram genom glest bebyggda områden med en befolkning, som i ekonomiskt avseende intar en svag ställning. Det blir därför en allt för tung ekonomisk börda för folket i dessa bygder att på egen bekostnad ombygga dessa vägar och sedan hålla dem i gott skick. Då goda vägar utgöra en av de viktigaste förutsättningarna för näringslivets förkovran bör det allmänna lämna bidrag till dessa nödvändiga vägarbeten. De bidrag till vinterväghållning som utgått ha ej möjliggjort motorplogning, varför befolkningen under snörika vintrar helt blivit isolerad. Den har också på så sätt utestängts från möjligheten att leverera sina produkter, såsom mjölk, slaktdjur m. m., till avsättningscentra.

Det är ingalunda vår avsikt att alla vägar av ifrågavarande typer skulle bli föremål för ombyggnad, utan endast sådana vägar, som utgöra utfartsvägar för hela byar eller som eljest visat sig vara till allmän nytta för bygden. En utredning bör därför ske om vilka vägar som behöva och bära ombyggas och förbättras med bidrag av statsmedel och om medelsbehovet härför.

Enligt beslut av den 11 maj 1945 har Kungl. Maj:t uppdragit åt väg- och vattenbyggnadsstyrelsen och skogsstyrelsen att gemensamt och i samråd med egnahemsstyrelsen skyndsamt verkställa och till Kungl. Maj:t inkomma med utredning rörande möjligheten att under ekonomiskt rimliga former för-

bättra vägförbindelserna genom landets mera avlägsna skogsområden ävensom andra i samfärdselhänseende missgynnade områden samt med förslag till bestämmelser rörande bidrag till byggande av enskilda vägar m. m. Det torde därför vara lämpligt att denna således av Kungl. Maj:t anbefallda utredning även får i uppdrag att utreda de av oss här berörda frågorna om ombyggnad av enkronas- och revirvägar i övre Norrland och om förbättrade villkor för underhållet av dessa vägar, däri inbegripen vinterväghållningen.

Med anledning av vad som sålunda anförts få vi hemställa,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte begära, att det utredningsuppdrag, som genom Kungl. Maj:ts beslut av den 11 maj 1945 givits åt väg- och vattenbyggnadsstyrelsen samt skogsstyrelsen, även måtte omfatta utredning av de vägfrågor, som här ovan berörts.

Stockholm i januari 1946.

J. H. Johansson
i Norrfors.

Lars. E. Andersson.
